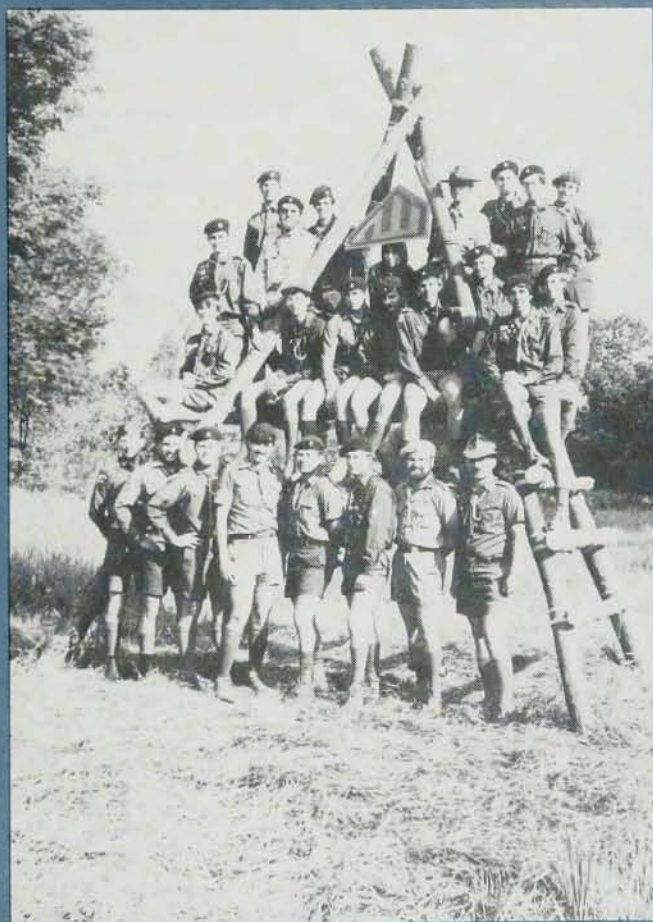

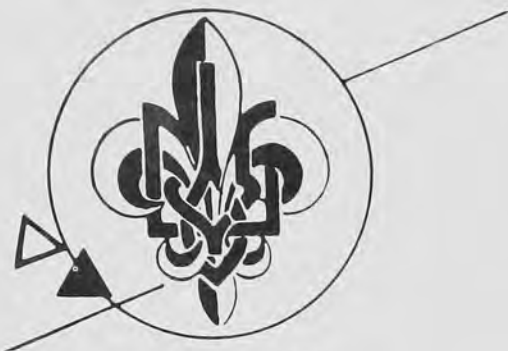
ЮНАК

ГРУДЕНЬ — DECEMBER 1984

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця—всього 10 чисел в році.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

- 1 Треба нам знати: Смерть Блаженнішого Патріярха Іосифа — — — — — xxxx
- 2 Святий Миналай (ікона) — — — — — xxxx
Дивна новина (колядка з нотами), Зима (поезія)
— — — — — Р. Купчинський
Ідемо з віншуванням і колядою, Віншування — xxxx
- 3 Треба нам знати: Дорогий батьку! (Лист — переклад з англійського) — — — — — xxxx
Дніпро — — — — — Є. Фомін
- 4 Сили природи у народніх віруваннях України, Дош Г.Л.Н. Баяда про калинову віть — — — — — І. Стасів
- 5 На незнаній дорозі — — — — — Р. Ільницький
- 7 Цупке життя — — — — — В. Кархут
- 9 Словник мудрої голови (Словогра) — — — — — А. Вовн
- 10 Спорт: Олімпіада 1984 за нами — — — — — В.Н.С.
- 11 Ювілей 20-річчя "Лісової Школи", Лісячий біг О. Спех — — — — — А. Базарко
- 12 Фото-монтаж "Лісової Школи" — — — — — xxxx
- 14 Друг Слонь, Нова радість стала (колядка, галицька мелодія) — — — — — Ю. Елиїв
- 15 Українське середовище на ЛШ, Юнак дякує за привіти з таборів — — — — — М. Рабій
- 16 Успіхи наших подруг — Марта Шепертицька — Е.Г. До нас пишуть...
- 17 Молоде перо: "Навчи мене жити разом" Л. Хабурський
- 18 Осінній листок — — — — — А. Стець
- 19 Пластункам на вушно, Вітай, Ісусе! (колядка) xxxx
- 20 І-ша Українська Дивізія УНА на "Новому Соколі"
- 21 Хроніка, привіти з таборів.
- 23 Сторінка розваги
- 24 Датки на прес-фонд, Замість квітів на могили, "Во Вифлеємі" (колядка)

● На окладинці: Учасники і провід Ювілейної "Лісової Школи" 1984 року.

Редагус колегія
Головний редантор:

пл. сен. Ольга Нузьмович

Члени реданційної колеґії:

пл. сен. Дора Горбачевська
пл. сен. Юрій Данилів

ст. пл. Роман Ващун
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Нузишин
ст. пл. Всеволод Онишкевич
пл. сен. Олександра Юзенів.

● Усі реданційні матеріали слід слати на адресу головного редантора.

● Реданція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

ЮНАК

ГРУДЕНЬ 1984

Ч. П. 12 (253) РІК XXII

Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА «ЮНАКА»:
КАНАДА—\$20.00
УСІ ІНШІ КРАЇНИ—\$20.00 АМЕРИКАНСЬКИХ
ОДИН ПРИМІРНИК \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel.(416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y., 11702. U.S.A.
Printed by Kiev Printers Ltd., 2466 Dundas Street West, Toronto, Ontario, Canada M6P 1W9
Second class mail registration # 2185

Смерть Блаженнішого Патріярха Йосифа

Відвідини Патріярха Йосифа в Аргентині 1968 року.
Ст. пл. Е. Литвин вручає подарок від пластової молоді.

У Римі 7-го вересня 1984 року помер Блаженніший Патріярх і Кардинал Йосиф Сліпий, Первоієрарх і Голова Української Католицької Церкви, проживши 92 роки.

Блаженніший Патріярх Йосиф Сліпий народився у Галичині, а богословські студії відбував у Львові, Інзбруку та Римі. Після висвячення на священника став професором Духовної Семінарії у Львові, а відтак її ректором, коли розбудовував її на Богословську Академію. Під час першої советської окупації Західної України Митрополит Андрей Шептицький висвятив таємно Йосифа Сліпого на єпископа. Після смерті Митрополита Андрея в 1944 році єпископ Й. Сліпий перебрав керівництво Галицької Митрополії. У 1945 році совети ув'язнили Блаженнішого і засудили на довгі роки важких каторжних робіт. Блаженніший перебув 18 років ув'язнення в Мордовії й в Сибірі та щойно після гострого й настурливого домагання Папи Івана XXIII та завдяки іншим впливовим людям Владику-Митрополита звільнено й дано йому можливість переїхати до Риму. Там після року Папа Павло VI іменував його кардиналом, а від 1975 року Блаженніший користувався титулом Патріярха. В роках 1968, 1970, 1973 і 1976 Патріярх відбув подорожі по різних країнах, був у ЗСА, Канаді, в країнах Європи та Австралії. При цих нагодах вітали його величню українські громади, серед яких були всюди плас-

туні. Патріярх не лише їх особливо сердечно приймав, але й відвідав ряд пластових таборів.

У Римі Блаженніший Йосиф збудував собор св. Софії, придбав храм Жировицької Матері Божої для українців, при якому заснував музей і гостинницю, монастир оо. Студитів. Український Католицький Університет ім. св. Климентія, був членом Тиберійської Академії в Римі.

Відхід великого духовника українця, мученика советських таборів і надзвичайного провідника УКЦ прийняла ціла українська вільна громада з великим болем та жалем. У похоронних відправах в Римі взяли участь представники цілого українського світу, а Український

Блаженніший Йосиф на відвідинах у пластовому таборі в Саснатуні, Канада 1968 році. Юначка Маруся Овчар вітає Дорогого Гостя.

Пласт заступав Начальний Пластун, д-р Юрій Старосольський. В усіх містах відбулися Помінальні Служби Божі в день похоронів та у 40-ий день після смерті. У них пластуни брали організовану участь із своїми прапорами.

Святий Миколай

— ікона з 19-го

сторіччя.

Вона зберігається

в музеї Оберамерґав

у Німеччині.

Роман Купчинський

ЗИМА

Кругом по полю чарівниця
До місяця полотна сушить,
Зубами скреготить, свариться,
Хто полотню ногою рушить.

Патлаті кужелі поклала,
Де сосни синіли зелені,
І відьмам прясти наказала
На льодовому веретені.

Село натрумниками вкрила,
Село веселе, стоголосе,
Сама на пригорбі присіла
І вітром чеше сиві коси.

ІДЕМО З ВІНШУВАННЯМИ І КОЛЯДОЮ

Кожного року по всіх усядах, де є пластуни й пластові осередки, у різдвяний час ідуть по українських родинх пластуни з колядою та віншуваннями. Тому ми завжди даємо у передсвяточних числах "Юнака" мелодії та слова наших колядок, щоб юнацтво могло їх вивчити та співати під час відвідин наших родин у різдвяному часі. Але не вистачить заспівати одну колядку — треба ще і старим українським звичаєм побажати. Ніяк не годиться приходити до когось не заспівавши та не побажавши, витягти лише руку з листом, щоб дістати гроші чи подарунок. Коли трапиться таке, що пластові колядники не застають нікого дома, тоді треба залишити карточку, що такі колядники були й найкраще мати на ній також виписані побажання для господарів дому.

Про все те слід подумати перед святами та приготувати собі відповідні картки, навчитися напам'ять побажання, як і конче дві чи три колядки.

Отже знову подаємо взори віншувань для пластових колядників та мелодії і слова до трьох популярних колядок.

ВІНШУВАННЯ для пластових колядників

"З Святим Різдвом вітаю
Всім здоров'я бажаю
Господарю на воли,
Господині на квочки,
Хлопцям — дівчатам на гуляння,
Малим дітям забавляння,
Христу Богу вихваляння..."

ДИВНАЯ НОВИНА

Lento

Див-на-я но-ви-на, Ни-ні Ді-ва Ся-на

Породила в Вифлє-мі Ма-рі-я є-ди-на ди-на.

Дивная новина, нині Діва Сина,

2. Породила в Вифліємі Марія єдина.

Не в царській палаті, а поміж бидляти,

2. У пустині, в вечір нині та всім треба знати.

3 Назарета міста — це Марія Чиста

2. І родила і повила Його як невіста.

На руках тримає і Йому співає,

2. Всемогутнім своїм Творцем Його називає.

Каже: "Люлі, Сину! Ти моя дитино!"

2. Ти мене собі сам вибрав за Матір єдину.

Нині Ти смиренний, о Недостигнений!

2. Спи доволі, в добрій долі, молодче блаженний.

Я в Тобі надію, Дорогий, лелію:

2. Де сам будеш, мене візьмеш, Ти мій

Добродію!

Вияв Правосуде, що це з нами буде?

2. Як зі мною перед Тебе стануть всії люди?

Будемо молити і Тебе просити:

2. Дай нам, Сину, в Твоім царстві віки вічні

жити.

"Вітаємо Вас з Святами —
Різдвом тим, Святами Різдва!
Най Бог дасть дочекати Нового Року!
Від Нового Року до Богоявлення,
А від Воскресення до ста літ —
Покиль Бог призначив вік!
То вам зичу й віншую —
Христос Раждається!"

"Віншую Вам щастям здоров'ям
І цими святами аби́сьте їх в мирі в радості й
веселості

Опровадили й Нового Року дочекали...
Від Нового Року до Богоявлення,
Від Богоявлення до Воскресення,
Від Воскресення до 100 літ
Поки Вам Пан-Біг назначив вік!
Христос ся раждає!"

"Хай вам буде Бог у дорозі,
На кожному броді, на перевозі,
Я вас віншую щастям, здоров'ям,
Сими святами та й Різдвяними!"

"Дай же вам Боже на двір щастячко,
На двір щастячко, в дім здоров'ячко,
Дай же Вам, Боже, в городі зело,
В городі зело, дома весело!"
"З тим великим Святом, з, Рождеством Христа
Бажаю вам щастя, здоров'я на мно́гі літа!"

Треба нам знати

ДОРОГИЙ БАТЬКУ!

Думаю, що ти будеш зацікавлений прочитати цю статтю, що появилася ще в липневому числі 1975 р. Пенсільванських Вістей. Прочитавши її уважно, я побачив, що багато того, що тут подано, це те саме, про що ти писав, коли ще був редактором. Це налякало мене. Твоїї остороги для читачів ніхто не потрактував поважно. Ось тут дещо з комуністичних правил, над якими слід застановитися.

У травні 1919 року в Діссельдорфі, Німеччина, військо Аліантів роздобуло копію "Комуністичних правил для революції".

А тепер шістдесят два роки пізніше, читаємо ці "правила".

Застановімося над ними і подумаймо уважно:

А) Зруйнуй духовість молоді: відтягни її від релігії! Зацікав її сексуальним життям. Зроби її плиткою: зруйнуй непохитність.

В) Встанови контролю над усім, що публікується для широких мас.

1. Відвертай увагу людей від справ державних, зосереджуй їхню увагу над спортом, над виданнями про секс, про розваги й про інші тривіальні речі.

2. Діли людей на ворожі собі групи постійним загострюванням контрверсії у маловажних справах.

3. Руйнуй віру в їхніх провідників, висловлюючись про них зневажливо, як про смішних і непрямолінійних.

4. Навчай справжньої демократії, але захоплюй владу так швидко і немилосердно, як тільки це можливо.

5. Заохочуючи уряд до екстраваганцій, руйнуй його успіхи, дбай про страх інфляції, підносячи ціни й загальне невдоволення населення.

6. Витворюй непотрібні страйки в здорових підприємствах, заохочуй до непорядку в суспільному житті, підсилюй поблажливість і підатливість уряду супроти такого непорядку.

7. Широкими непорозуміннями спричинюй занепад старих моральних вартостей, таких, як чесність, зрівноваженість, повздержливість і вірність даному зобов'язанню.

В) Спричинюй реєстрацію усіх випадків появи вагнєпальної зброї з певною метою, впевняючи про потребу конфіскації її, даючи натяки на безпомічність населення.

Якщо це все було автентичним в 1919 році — яким дивним і вірним є воно сьогодні. Чи ж справді не є це вартим застанови?

Не можу нічого більше до цього додати, хіба тільки те, що ми мусимо занехати свій втертий спосіб думання й почати усвідомлювати собі, що ця стара стаття про пляни як опанувати Сполучені Стєйти Америки є так само актуальна й правдива сьогодні, як була тоді. Надіюся, що мої читачі візьмуть її до уваги, і практикуватимуть як острогу.

Переклад з англійської мови

ДНІПРО

Не знаю, як тече і голубіє Сена,
як Темза піниться, закована в граніт.
Проте, на весь широкий багатолюдний світ
нема ріки милішої для мене
за тебе, Дніпре мій!

Стрічаючи зорю,
зійду на кручу я — ти, шумний, підо мною.
І легко так стає, і глибше я люблю

Євген Фомін

**СИЛИ
ПРИРОДИ
у
НАРОДНІХ
ВІРУВАННЯХ
УКРАЇНИ**

Дощ

Дощ — це назва остудженої водної пари, що влітку наповнює атмосферу й при охолодженні краплями падає на землю. При сильнішому охолодженні водяна пара перетворюється в град, а взимку в сніг. Без дощу не росте ніяка рослинність, тож не диво, що у такого хліборобського народу, яким усе був, є і буде український нарід, дощ у віруваннях займає одне із чільних місць. У колядках на Різдво, коли то усі думки селянина звернені на майбутній урожай в новому господарському році, дощ “це дорогий гість” поруч сонця і місяця, а тому, що після дощу, усе починає рости, то під час першого весняного теплого дощу, діти простоволосі вибігали під дощ, щоб швидко рости.

У згаданих колядках різдвяного циклу України усі три “дорогі гості”, місяць, сонце і дощ, як сили природи, мають точно означені завдання: “місяць береться заморозити гори, долини і верховини та бистрі річеньки”, “сонечко береться розморозити гори, долини і верховини та бистрі річеньки”, а “дощечок береться зазеленити гори, долини і верховини”. Таким чином у народніх віруваннях України, місяць — це зима, сонце — це весна, а дощик — це літо.

Одначе може трапитись і так — а зокрема під час жнив, — що цього дощу надто багато і він може завдати важкої шкоди й тоді казали в Україні “як дощ часто іде, то на небі тоді

Бога нема, а тільки самі боженята”, мовляв, без господаря в хаті нелад і безпорядок. Тоді зверталися до дощу з проханням: “дощику, перестань, я поїду на пристань, Богу молитесь, Христу поклониться” або “геть хмари, геть хмари, на ліс, на татари! До нас сонце, до нас сонце, бо ми християни!

За “Шляхом” Г. Л. Н.

Ірина Стасів-Калинець

БАЛЯДА ПРО КАЛИНОВУ ВІТЬ

Раз хлопець віть калинову приніс до хати.
І витесав сопілку, щоб, як в казці,
слова сирітки вбогої почути.
І попливла мелодія незнана
без слів, без сліз,
але сумна, як чайки пісня на бездоллі.
Це ж певне недарма легенда гомонить,
що серце дівчини
у кетяги червоні перелилось.
І болотами, манівцями
через дебрі людського глуму,
пішов шукати
ту одну, єдину
в цілому світі калину.
А під калиною,
під тою ж бо єдиною,
дівчат і молодичь,
як мрій поводдя.
І кожна: хто кетягом червоним,
а хто листком
примаїлися.
І кожна казку ту одвічну знає
про край самотності і сопілчаний жаль.

Ростислав Ільницький

На незнаній дорозі

Тріщить вогонь, люди присіли, змучені.
Смагляві лица, чорні очі.

— Дон Педро, покажіть нам про минуле
цієї країни...

— Багато, багато минуло вже літ, може багато століть від того часу, як тут на тому місці, де немає ні одного джерела, ні одної річки, де не росте збіжжя, а тільки відпорні на сушу колючі дерева, корчі і кактуси, цвіла життям, зеленню, полями, достатком води, чудова, багата країна. Колискові пісні щасливих мешканців лунали серед золотих колосків збіж, шелестіли між листочками трав.

Блищали золотом дахи святинь, а діамантове світло вічних лямпад вимолювало благословення в святих духів для дітей і піль цієї країни.

А в старих легендах стояло пророцтво: "Країну навістить гроза й знесе її з лица землі, якщо чужинець, що прийде, вийде поза її межі".

І сильні прикордонні стежі з золотом кутю зброєю, щитами загороджували проходи до неї.

Одної темної і дощевої ночі добився до меж цієї країни почот людей, що шукав нових земель, нових країн. Та в ту ж мить наскочили на цей почот прикордонні дружинники, роззброїли їх й під охороною відіслали у глибину країни. Два дні бігли коні чудовою країною, а на третій день, як з казки виплигнула столиця, що в пахощах квітів, тремтінні зелені купала алябастрово-золоті доми, палати, святині.

Полонені стали перед лицем князя цієї країни і він сказав:

— Ми дозволимо вам жити в нашій країні, ви можете все, що бажаєте, робити, тільки вийти вам з нашої країни не можна.

Сумно похилилися голови, хтось тулив до грудей засушені квіти своєї далекої землі.

Минув рік чи два, полонені працювали та хтось слідкував за їхніми кроками. Колишній

Ходи зі мною! Золотаво-перлистою осінню, що скапє сріблом на біленькі голівки коношини, дзвіночків, рум'янку, що колишеться барвистим серпанком на ниточках бабиного літа, що шелестить пожовклим листям, що жучком бринить, в кристалі від струмочків мерехтить, червоними малинами, чорно-фіолетовими ожинами, борівками, шапочками насичена, водами напоена, оточена стернями, полями, лісами розложистими.

Ходи зі мною! Легко будемо збігати по узбіччях і кручах. Золоті поля будемо вітати: "Щастя дай, Боже!"

А вони будуть відповідати:

"Дай, Боже... дай, Боже!..."

"Ходи зі мною!..."

— Сеніоре! Коні осідлані, рушаємо! — збудив мене з задуми провідник.

Сходить велике червоне сонце, небо рожевіє, гарячим повітрям мете вітер. Верескливі папуги ширяють над деревами, у віттях шелестить зелений вуж. Розцвітають кактуси, дерева і корчі підтропікального підсоння.

Коні й мули цюпають стежечками, що їх витоптали чуні і вікача, оминають обережно колючками наїжені дерева... Їздці прилягають до їхніх ший.

Сухим повітрям трясе спека. Як хотілося б припасти спраглими устами до джерела води, кинутись на шовк трав.

Полудень... Постій, на вугіллях печене м'ясо, короткий відпочинок, і далі, в дорогу.

Сонце хилиться до заходу, а далеко на обрії зарисовується бурюю імлою дощ. По кількох місяцях сухої гнітучої зими впаде він свіжим благословенням.

Поспішаючи, щоб не захопила нас ніч, розбиваємо шатра-табір.

провідник почоту, що попав у полон, учений знахор, здобув собі славу й приязнь людей, а як захворів на незнану місцевим знахорям недугу їхній князь, він вилікував і його. І від тоді почали мешканці тої країни уважати за післанця святих духів опікунів країни.

І коли по багатьох роках помер князь, Рада Старших вибрала одногласно чужинця своїм князем.

На зеленому острові, серед малахітових скал у білій палаті новий князь тужить за рідним краєм. Увижаються йому такі далекі рідні просторі поля, луки, ліси, села, міста, дорогі місця його молодости. Ех! Як хотілося б йому хоч раз глянути на хату, де зростав, спочити в тіні розлогого дуба, що там ще, певно, пишається біля стежечки в гаї... Та як вийти звідси?! Князя стереже строжа і за князем слідкує чесь око.

Довго вночі чути кроки в кімнатах князя...

Одного разу просив побачення в князя дивний старий чоловік.

— Князю, я хочу показати тобі таємний прохід поміж скалами, що ними можна вийти за межі цієї країни.

— Чому ти хочеш показати його мені?

— Бо я знаю твої думки. Я також чужинець, в'язень, та я прийшов сюди багато-багато літ перед тобою й вийти тим проходом не в силі. Старий я вже і немічний... Прохід небезпечний і важкий...

Довго-довго в ніч хилиться князева голова над клаптиком пергамену... А за якийсь час у князя пир.

В каскадах світел купаються аметистово-рубінові світлиці княжого терему, тремтять золотом тканин пурпурові завіси, під стопами гостей хвилюються килими, в криштальних келихах горить вино.

Між гостями не бракує ні одного чужинця. Після пиру, як гості розійдуться на спочинок, вони всі вийдуть таємним проходом шукати поворотних доріг до рідного краю.

В блідому світлі місяця, як тіні, просувуються люди стрімкими узбіччями. А там, у мрячній безодні, чигає смерть. На чоло виступає піт, ноги умливають, з рук скапую кров... А як нарешті, обессилені, безмірно змучені, покриті ранами, переступили кордон країни, почувши, що під їхніми ногами здригнулася земля, далеко в глибині країни розкололася гора, а з тріщин дихнув вогонь, дим і розтоплена земля. В одну мить країну вкрила темінь...

І тоді втікачам пригадалося страшне прощання, що сповнилося в ту ж хвилину.

Дон Педро скінчив, а ми, заслухані, не за примітили, як на землю впала тьма, небо покритися хмарами і згорілося сліпучим світлом блискавок. Небо було, як огниста куля. А за хвилину з цієї вогненної безодні полилася рікою вода.

Дві години купала землю несамоविта злива, а ми, бродячи по пояс у воді, хоронили своє добро. І нагло урвалася злива, на небо вискочили зорі, вода почала спадати, а в саджавці відізнались торохкотом жаби, що кілька місяців животіли рештками вологої землі.

А ранком зі сходом сонця, будив мене мій кінь у дальшу дорогу.

Ой, коли б ти зумів винести мене у мій рідний край!

За журналом "Наш Клич"

Цьогорічне наше гасло:

"У МАНДРИ, У МАНДРИ
ХОДИМ, ЮНІ ДРУЗІ!"

Гей! там у горах високих
Вітер свobodно гуляє,
В темних проваллях глибоких,
З шумом ялиці хиліє...

(Дусько: похідня пісня "Лісових Чортів").

Ціле довкілля посіріло, обрій звужився — за-снували його осінні мряки. Віття дерев рисува-лося апатично на олов'яному тлі неба, темною зеленню відтінювалися чатинні дерева.. На роз-моклу, холодну, гливку й мляву землю сідав перший пластовець.

Вовчик сьогодні вперше від кільканадцяти днів виповз з криївки. Як видужанець. Його слух шукав шумів, поруху життя. Вирвавшись з кігтів смерті, відчув, як ніколи досі, захоп-лення життям. Жадібно втягав у ніздрі сире, гостре повітря, пориви смагливого вітру, що віщували близьку зиму... й нові пригоди.

З кожною хвилиною щораз більше струшу-вав із себе неміч, як непотрібну шерсть літньої одежі.

Чи остання пригода збагатила його лише ще одним досвідом більше? Ні, добутий досвід тут ніпричому! Вовчик нагло й несподівано для себе досяг. Після того, як віднайшов рідне ліг-во, що дало йому вилікування, найшов теж призначення; мету свого існування, хоч втра-тив поворотима.

Знову прокинулося в ньому дошкульне прагнення товариства. Відчув боляче свою са-мітність.

Отже стояв і впявши слух у замрячений простір, наслухував. Зовсім так, як це колись, і напевне з цього самого місця робив це його батько — ватаг Сіроманець, перед тим, заки зібралася його ватага на лови.

Вовчик над чимось призадумався. Не ду-же знать доброзичливі були ці думки, коли від них з'їжилася на Вовчикові грива та виска-лилися з гарчанням жаскі ікли. Подумати ли-ше! Впоблизу лігва він викрив сліди схожі на вовчі. Сліди, що бігли вовчими стежками. Про-те це не вовча лаба залишила їх. О ні, його не обмануть ці розтулені передні пальці тропи. І ціла вона та тропа широка, не під лінію, виве-дена "шнурочком", а так "розхлябано". Собачі це сліди, не вовчі, хоч старалися наслідувати вовчі. — Собака, або покруч, що підшивається під вовка — закінчив Вовчик своє міркування

й насторожився. Він нервово порушив гостро наставленим правим ухом. Видно щось вловив для себе його слух з-поза малопрозорої, ворущ-кої перешкоди мряк.

Хвилину рішався. Рішився і легким підтюп-цем почав збігати, крадучися, з горбка.

II

Попереджуваний Бриском, втуливши у ви-логи куртки обличчя й ніс, що сильно мерз йо-му, сховався інженер узбіччям униз. Погода нас-троювала його, трохи сентиментальну вдачу, на тон резигнації. Він бо не хотів і не міг вжитися в довкілля красу пізньоосіннього дня, закута-ного покривалом мряк, з подихами різкого ві-тру, що нагадує глибокий віддих людини, заки й заснути.

— Собака погода! — бурмотів собі в куртку. Пара, скроплена, збиралася на сукні куртки й обличчя його від того було спарене й мокре. — Ще порепається шкура! — низав вголос перли-ни думок...

Та враз Бриско сіпнувся та з тихим скаву-лінням припав йому до ніг. Увесь дрижав.

— Що, змерз у ноги? — вибухнув злюще. — Чоботи пошити добродієві? — іронізував. Пес з проханням глядів йому ввічі. В очах тварини вчитав інженер жах. Покірне про-хання звірини ще більше розсердило пана. — Гони! — гукнув сердито й штовхнув заболоче-ним чоботом болюче Бриска вбік. Собака, з підкуленим хвостом, без згуків, стрілою, втікаю-чи погнав униз.

Інженер озирнувся довкруги. Полянка, що її пересікав плайок, скидалася на велику бале-ву залу. Довкруги обступили її колони струн-ких смерік, головатих ялиць. Низом підшиття

з ялівців і руночок виглядали зовсім як півсонні на кріслах тітки — опіки, що попід стінами.

— Занюхав вовка! — вирішив інженер. І враз зробилося йому трохи моторошно. Так самотнім почув себе! Зняв з плеча рушницю, оглянув, перевірів набої. В правій чвірка, в лівій льотки. — В лівій! — повторив, щоб не забутись. Накинув рушницю на плече й ще раз розглянувся. На хвилину вітер ущух. Ще лиш горою, понад чубами смерек, сплило журливе зідхання. Та низом ані шерехнуло. Пусто й тихо було навколо. Інженерові видалося, що смереки насупилися, безлисті ж буки витягли чупірнаті пальці гилок, наче бажаючи схопити його за плече. Ялівець і руночки підшиття причаївшись, наготовилися до скоку. У величезний п'ястук затискувалося збоку коріння виверту. Інженером стрвснули дрижаки. Відчув пританену ненависть лісу до інтруза.

— Твху! — сплюнув. Галюцинація зникла. І знову були тільки смереки, буки, ялівець і в куті між руночками оброслий мохом, добродушний виверт старої смереки. Струнами гилок торгнув новий порив вихру.

Бадьоро рушив у дорогу. Та його чалапливий, голосний крок, вміру як ущухав порив вихру, ставав теж щораз тихіший. Згодом він пішов зовсім тихо. Йому бо причулася, так (наслукував) — причулася, зовсім виразно причулася тяжка хода. Столітні смереки, ялиці, буки, явори, рухалися з засиджених роками місць і йшли за ним. Позаду дріботіли кущі. Він швидко, вони швидко; він швидше, вони ще швидше. Щораз більше їх відривалося від підложжя й йшли за ним слідом, доганяючи його крок. Хід інженера ставав щораз швидший. Жах, немудрий, нічим необоснований жах перед ожилім лісом щораз збільшувався. У лісі він був зайда, чужинець. — Чужа земля, чужий ліс!.. хай їм прокляття! — заляв. Не тямлючи себе, інженер побіг униз. — Ще лиш яких три кілометри! — інженер пізнавав знайомі місця. Задихався, спітнів.

Захеканий зупинився. Бракувало віддиху. В правому боці, під ребрами відзивався тупий біль, не пускав ступити кроку. Важко переводячи дух, обернувся лицем до лісу. Ліс стояв непорушний, наче нагло застиг у моменті руху... Та інженер зблід і весь дрібно затрусився. У віддалі яких двадцяти кроків від нього стояв, дивився на нього з горбочка, мов викутий з бронзи — вовк.

Це був Вовчик. Він нюхом вичув свого добродія. Слідкував за ним, щоб розплатитись.

Дух вовка, що його я шив! — шепнув побілілими устами.

Дерева гули. Волос тіпався на кожусі вовка, як несамовитий, його очі жевріли вогнистими кулями.

Це все тривало одну мить. Інженер отямився й сягнув по рушницю. Зірвав з плеча й навмання, не ціляючи, двічі вистрілив. Поглянув — вовка не було. З полекшою витер долоною спітніле обличчя. Та що це? Мигцем ока, з-поза розставлених пальців долоні, що втирали ще чоло, п'ять кроків вбік від місця, де перше стояв вовк, розюшений Вовчик готовився до скоку...

Інженер зрезигновано, оборонним рухом, прислонив обома руками обличчя.

Вовчик скочив.

Гуманний, проте нефортуний, присмирник вовків навіть не спробував оборонятись.

ВІРНІ ПРИЯТЕЛІ "ЮНАКА"

Цього року, як і минулими, наш вірний друг широко відомий Братчик Славко з Бафало переслав на наші руки цілий свій заробіток як комеданта табору новаків — тим разом на "Новому Соколі" у сумі 200 дол. з проханням призначити ці гроші одну половину на прес-фонд "Юнака", а другу на "Готуйсь".

Дякуємо нашому Другові за цю постійну жертвенність як також за переслання дописів про юнацькі табори на Новому Соколі в 1984 році та ще із численними знімками, які Братчик Славко сам зробив.

Також провід Спортивно-Виховного Табору на "Вовчий Тропі", що його рік-річно влаштує з великим успіхом Загін "Червоної Калини", передав з надвижки у таборовій касі 50 дол. на Пресфонд "Юнака". Це стало вже також гарною "традицією" цього табору, що із залишених грошей провід передає певну суму на наш журнал.

Сердечно дякуємо нашим вірним друзям із Загону "Червоної Калини" й бажаємо їм успіхів у організації того типу табору для нашого юнацтва.

Редакція "Юнака".

А. Вовк

СЛОВОГРА

(Гра ч. 10)

(Мовна гра для розваги та науки)

Сьогоднішня словогра стасується слів з нашого щоденного життя. Усі вони потрібні й корисні. Якщо деяких з них не знаєш, буде нагода їх навчитися, коли знайдеш відповіді й пояснення в черговому числі "Юнака". (За попередніми іграми див. у "Юнаку" за грудень 1983 (стор. 16) і за листопад 1982 (стор. 14).)

Точкування гри, як і в минулому, таке: добра відповідь — 2 точки, недобра — мінус 1 точка, "не знаю" — 0 точок. (Отже ліпше не вгадуй, як не знаєш.) Виграє у груповій грі той, хто має найбільше точок.

Відповіді можна вирахувати, як відсоток з можливо найбільшої кількості точок (тобто 24). Наприклад грач, що здобув 18 точок, дістає $18/24 \times 100 = 75\%$ можливих точок. Вислід 12 точок, або нижче 50% показує, що твоє знання цієї теми ще незадовільне. Тим уважніше прочитай пояснення відповідей.

1. ХАЛАТ

- а) солодке з горіхів і цукру (анг. chavah)
- б) недоброякісна, погана робота
- в) хатній одяг, шльафрок
- г) невисокий, густий ліс (анг. thicket)

2. ПРОЗІРКА

- а) дірка від ключа в замку (анг. keyhole)
- б) молода фільмова зірка (анг. starlet)
- в) друкарський знак (анг. asterisk)
- г) прозора кольорова фотографія (анг. slide, transparency)

3. ПРИЛАВОК

- а) рід стола в крамниці або в кухні (анг. counter)
- б) поздовжнє місце для сидіння в автобусі або підземці
- в) лавка в церкві (анг. pew)
- г) низька лавочка під ноги (анг. footstool)

4. СЕРЕЖКА

- а) прикраса на ланцюжку (анг. pendant)
- б) поширений їстівний гриб
- в) прикраса до вуха (анг. earring)
- г) закладка до книжки (анг. bookmark)

5. ЛАНКА

- а) самиця оленя
- б) частина ланцюга (анг. chain link)
- в) міра поверхні (поля) в Україні
- г) частина вікна (анг. windowsill)

6. БУДЕНЬ

- а) рід десерту (анг. pudding)
- б) день в тижні, крім неділі (анг. week day)
- в) завітний день
- г) майбутнє (анг. future)

7. СІЧЕНИК

- а) особа, що народилася в місяці січні
- б) кухонний прилад сікти городину (анг. food chopper)
- в) страва з січеного м'яса
- г) рід ковбаси.

8. ПОБУТ

- а) неписана історія народу
- б) спосіб життя (анг. mode of life)
- в) життєвий рівень (анг. standard of living)
- г) місце замешкання, адреса.

9. ПИЛОСМОК

- а) жіночий хатній одяг (анг. duster)
- б) буря, що мете порохом (анг. dust storm)
- в) ручний прилад замитати порох (анг. dust mop, dry mop)
- г) машина збирати порох (анг. vacuum cleaner).

10. ЖМЕНЯ

- а) молодий песик (анг. puppy dog)
- б) стільки чогось, що вміститься на долоні (анг. handful)
- в) зелені зарослі на стоячій воді
- г) ручка лопати або шуплі.

11. КРЕВЕТКА

- а) городня рослина (анг. squash)
- б) частина чоловічого одягу (анг. necktie)
- в) їстівний рачок (анг. shrimp)
- г) мала канапа.

12. ПАЛІТУРКА

- а) прозора блискуча фарба (анг. varnish)
- б) оправа книжки (анг. hardcover bookbinding)
- в) рідина натирати меблі (анг. furniture polish)
- г) ракета для гри в пінг-понг (столовий теніс).

1984

за нами..

XXIII літня Олімпіада в Лос Анджелес — це вже історія. Успіхи, недоліки, старання перемогти — все це пережили спільно змагуни й глядачі. Очевидно, створено й ідеали, героїв, до яких молодь світу привлядається і бере з них приклад. У легкій атлетиці був без сумніву Карл Луїз. У плаванні Алекс Бауман. В гімнастиці Мері-Лу Реттон. І чи колись забудеться неймовірну завзятість та силу волі швейцарської змагунки в марафоні Андерсон-Шайс? Її вхід на стадіон опанував емоціями всіх глядачів... Довго їй тривало обійти те останнє коло. Та таки дійшла до мети під овації стоячих глядачів. У цьому випадку — мета не була уявна лінія при кінці 42-кілометрової траси бігу. Здавалося, що кожний в цей момент переживав перемогу олімпійського ідеалу. Змагуни й глядачі були з'єднані почуттям віри в олімпійський рух!

В тому часі згадався змаг, про який преса мало-що подала. Було це кілька тижнів раніше, на тому ж олімпійському стадіоні. Відбувалися першества легкої атлетики ЗСА як і вибір їхньої збірної олімпійської команди.

Сонце заходило над Тихим Океаном. Місто Лос Анджелес захопила приємна хвиля прохолоди. В Олімпійському стадіоні лиш малий гурт людей — глядачів. Більшість з них — це родини та товариші змагунів. Кінчався змаг десятиборства. Змагуни очікували останнього змагу — бігу на 1500 м. тринадцять перевтомлених мужчин (склад першого перебігу), вступили на стадіон. Позаду ледве тягнувся змагун з Фльориди, Орвіл Патерсон. Патерсон не розрухувався, як його супротивники. Він відійшов на бік біжні і задумливо глядів у світло рефлектора. Добрий перебіг би його включив до збірної олімпійської команди США і тим дав би змогу брати участь у Олімпіаді.

Незадовго оголошувач закликав на старт. Патерсон поволі скинув свій теплий одяг, виявляючи забандажовану ліву ногу. У нього подертий м'яз. Все ж таки він став на своє місце при старті.

І так змаг почався. Всі вибігли швидким темпом. Всі крім Патерсона. Із спущеною головою, повільним кроком, він вирівняв до мети. З кожним дальшим кроком біль йому більше докучав. Незабаром першуні його перегнали. А незадовго й всі інші змагуни. Біг 1500 м — це несповних чотири рази кругом біжні. І так, коли супротивник докінчив біг і виграв змаг, Па-

терсонові ще треба було бігти два рази довкола. Культуючи він не піддавався.

Зчасом лише Патерсон лишився на біжні. Неймовірна тиша охопила стадіон. Змагуни, глядачі, судді й преса запримітили, що перед ними неабияка сила людської волі. Раптово бурхливі оплески пролунали на стадіоні. Змагуни з запалом його заохочували. Ще сто метрів до мети. Оголошувач на стадіоні підхопив чар і силу цього спортивного моменту, цитуючи стару грецьку золоту думку. Голос його дрижав від напруження, слова тяжко вимовляв, все ж таки він промовив:

"Ask not for victory, ask only for courage. In your persuit, you bring honour to yourself. But more important you bring honour to all of us."

Проси не перемогти, проси тільки відваги. Своїм змагом ти здобуваєш собі славу. Та що важливіше — ти приносиш славу нам усім.

Для Петерсона не було олімпійського змагу. Його мрії згасли того дня. Все ж таки в очах глядачів та змагунів він був ЧЕМПІОН! Він підтвердив, що людське прямівання до вершин не мусить завершуватися нагородою. Він знав, що не виграє змаг на 1500 м. не попаде на Олімпіаду. А все ж таки він виступив до бігу. Він був керівником своєї долі.

Патерсон підсвідомо підтвердив гасло модерної Олімпіади. Словами її основника П'єра де Кубертена "...основним у змагу не є виграти, але добре змагатися..."

І тут згадується доля змагунів з України. Вони не мали мети. А їх багато. Сергій Бубка, Анатолій Писаренко, чи Юрій Седих... Цього року вони подвійно потерпіли. Советський Союз не лише не дає їм далі виступати для України, а й зовсім не допустив до їхньої участі в Олімпіаді бойкотом.

Цікаво, як буде в Калгарах і Сеул у 1988 році?...

В. К. С.

Наступна: Катя Күришко-Натірна.

Відколи Лісова Школа існує її слава розходить по цілому світі, також до Німеччини. Цього року я використав нагоду, що мав трохи вільного часу і приїхав до ЗСА. У своїй уяві я бачив Лісову Школу як справжній вишкіл пластової практики; сьогодні я можу ствердити, що моя уява була правильна. Попав я якраз на ювілейну двадцяті Лісову Школу, і при кінці табору пішов позбирати кілька думок про цей вишкіл. Спершу я звернувся до друга Руслана Росяка, абсолювента першої Лісової Школки. Він розказав мені, що за минулих двадцять років школа мало змінилась. Лісова Школа все ще так само вимагаюча, численно навіть вартісна, бо перші вишколи були до певної міри експериментальні, та з року на рік рівень школи підвищувався.

З Вишколу Бунчужних я попросив на інтерв'ю друга Андрія Коломийця. Він також заважив, що Школа майже не змінюється, але ствердив, що цьогорічні інструктажі знамениті. Друг Андрій розповідав, що приїхавши у ЛШ, думав, що він добрий виховник. Тепер, в день

від'їзду, він бачить як йому ще далеко до справжнього виховника-провідника. На моє питання: чи він хотів би ще раз сюди приїхати, друг Андрій відповів, що дуже радо пішов би до старшини, щоб активно спричинитися до переведення дальших ЛШ, бо це є табір, у якому можна відчувти пластовий дух. Вкінці я зловив собі учасника ЛШ друга Андрія Базарка. Він напевно висловив думку багатьох з нас, коли сказав, що не знав, чого сподіватися від цього вишколу. Але, від першого дня захопили його братерство й співпраця. Перебування у таборі було дуже приємне.

Якщо була можливість, він також приїхав би ще раз, щоб ще більше навчитися і дати молодшим нагоду мати ті самі пригоди, що він їх мав.

Це напевно не є всі думки про табір, але вони хоч частинно віддзеркалюють наставлення пластунів до ЛШ.

ст. пл. Осип Спех (Мюнхен)

Із одноднівки Лісової Школи 1984 р.

ЛИСЯЧИЙ БІГ

Одне з найкращих та найприємніших занять для учасників Лісової Школи, це частина картографії, яка називається "Лисячий Біг". Полягає на тому, щоб змагун знайшов знаки у терені, уживаючи компас, карту, та свою бистрість. Змагунни пробують знайти всі точки якнайскоріше. Першуніом є той, хто знайшов всі знаки та вернувся на місце найскоріше.

Перед бігом кожний змагун одержує карту, та на ній з головної карти відписує пункти, до яких він мусить дійти у терені. Скінчивши відписувати, він біжить на кожний пункт. Учасник користується своїм знанням — як читати з карти рельєф терену та стріляє азимуту до означених місць.

Під час бігу юнак випробовує свою витривалість в нерівній терені; через густі трави, великі камені не є легко скоро й довго бігти.

"Лисячий біг" дає нагоду, щоб кожний учасник побачив та пережив той терен, в якому він біжить. Він мусить завжди знати, де на карті лежить його місце перебування у терені. Він мусить уважно придивлятися при яким ізогінсі він знаходиться.

Юнак також вчиться як на себе полагати та сам за себе думати. В терені ніхто не буде водити за руку та показувати де знаходити знаки. Він мусить сам до себе мати досить довір'я, щоб рішити, де має йти й де має шукати за знаками.

Знайти себе у новому терені є справді цікаве почуття. Траса "Лисячого бігу" може повести по таких верхах і долинах, яких він ще перед тим не зустрічав. Це дуже ефективно показує учасникові, що він тепер переживає чар природи та що він тимчасово залишив інакшого типу чари — місто.

"Лисячі біги" вимагаючі для кожного учасника. Це саме робить цей біг важливим для юнаків. Юнак любить щось, що спонукує його змряти свої сили. З одного бігу учасник може мати великої сили різні переживання та спомини. Багато учасників "Лісової Школи" можуть ствердити, що в програмі одним з найприємніших занять був "Лисячий біг".

Ст. пл. Андрій Базарко (Клівленд)

З одноднівки "Лісової Школи" 1984 р.

вислідничого сполучу

ФОТО-МОНТАЖ З ЮВІЛЕЮ 20-РІЧЧЯ "ЛІСОВОЇ ШКОЛИ"

Ст. пл. Роман Процин гуторить про тайни куховарення у таборі

раця в кухні

Учасники вишнолу бунчунних Лісової Школи 1984

рушни ЛШ-84 на збірці ст. пл. Д. Кульчицький (Фі-
льфія), 2. ст. пл. Михайло Димид (Рим), 3. пл. сноб
Якубович (Олбані)

Учасники вишнолу булавних після мар

Перший ряд: представник "третього світу" пл. сен. Копач в асисті пл. сен. Руслана Росяна і пл. сен. Содоля

Гурт: "Бистрі Черепахи" перед виходом на мандрівку

Другий ряд: 1 бунчужний дня ст. пл. Роман Мушка веде збірну при нагоді зустрічі з учасницями "Школи лавних"

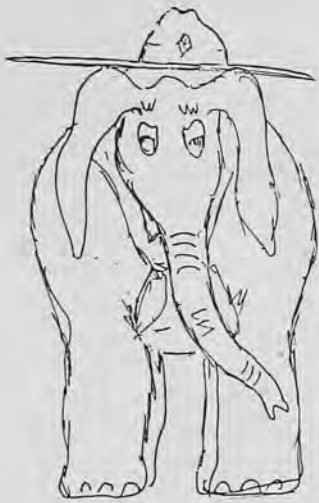
2. Стежа "Студенти" під час гутірни

Сники і провід Лісової Школи 1984

2. Стежа "Тютюнники" буде мініатюрний линовий міст

ДРУГ СЛОНЬ

Коли друг Слонь Копач приїхав відвідати нас у двадцятьріччя Лісової Школи, то він прийшов до табору вбраний у білому і виглядав як мусулманин. Друг Копач привітав нас усіх так, якби він був у дорозі усі ті літа — веселий, розмовний, завжди з усмішкою і з якимсь приємним словом. Час, коли він перебував у нас, був дуже веселий. Якраз того вечора приїхали дівчата із Школи Булавних і це був виїмково чарівний день.

Але на другий день вже дівчат не було, і ми думали, що єдиний, хто залишився, був друг Копач. Він справді був, а ще до того гарно і цікаво вбраний. Нове лице є завжди приємне у таборі, бо ж ти бачиш у таборі ці самі лиця кожного дня 257 разів. Теж виглядав він по-арабському і я думав, що він би міг нам щось цікавого заспівати.

Так я думав, коли він біля мене переходив. А тоді він став і запитав мене, хто я є. Я йому сказав своє ім'я, а він заскочив мене, бо знав цілу мою родину. Він розповідав мені речі, що навіть і я сам не знав.

Того вечора він мав з нами гутірку про Пласт. Він розповідав про табори в Україні, під окупацією, про Мазепу і давні часи в Україні. Пів табору виглядали змучені, ніби вони вже все знали. Так часто стається, коли хтось про такі речі говорить. Але я і дехто з таборовиків були захоплені.

Він сказав нам як тяжко є вчити юнаків про Пласт. Казав він, що багато пластунів вивчають пластовий закон механічно і не думають про його значення. Пластуни часто не думають, що пластун є ідеалом в українському і міжнародному колі, що пластун, який справді розуміє, знає і радо виконує пластовий закон є ідеалом у якомунебудь середовищі.

Я пам'ятав що правду тому, що я відпав був від Пласту на довгий час (це було через це, що я стрінув багато пластунів, що знали пластовий закон напам'ять, але відразу йшли проти його основних ідей). Я свій однострій сховав на такий довгий час через те що я стрічав забагато пластунів, які думали, що Пласт є якась компетиція, з такими, що хочуть зробити його якнайбільше мілітарним, а самі йдуть пити й курити. Я бачив як юнаки сидять в таборі в мокрих, зимних шатрах без опіки, бо ті, що давали перестороги за якінебудь дурнички про них не дбають. Я таких пластунів знаю.

А друг Копач сказав мені, що то так не має бути. Пласт будувати добрий характер. І як друг Копач поїхав, то деякі з нас, щось з того, що він сказав, затримали у серцях. А ті, що не слухали його й говорили, вони ломили пластовий закон перед нами. І ми питали себе — чи вони брали слова друга Копача до серця? Бо повторяти слова пластового закону механічно — вони — слова не доходять тоді до серця...

пл. Юрій Еліїв (Рочестер, США)
3 одноднівки "Лісової Школи" 1984 р.

НОВА РАДІСТЬ СТАЛА

Moderato -ДВА ГОЛОСИ- КОЛЯДА АЛИЦЬКА МЕЛОДІЯ

І НОВА РАДІСТЬ СТАЛА, ЯКА НЕ БУВАЛА,

НАД ВЕРТЕ - ПОМ ЗВІЗДА ЯС - НА СВИТУ ЗАСІЯЛА.

2 ДЕ ХРИСТОС РОДИВСЯ, З ДІВИ ВОПЛОТИВСЯ
ЯК ЧОЛОВІК ПЕЛЕНАМИ УБОГО ПОВИВСЯ

3 ПРОСИМ ТЕБЕ, ЦАРЮ, ПРОСИМО ВСІ НИНІ:
ДАРУЙ ВОЛЮ, ВЕРНИ СЛАВУ НАШІЙ УКРАЇНІ!

Я приїхав у Лісову Школу сподіваючись, що тут буде виключно панувати українська мова. Я приготувався, що буду мусіти над собою працювати, щоб дотриматися тої вимоги табору. Правда, я добре сподівався, що українську мову будуть уживати усі таборівники, але ніколи не думав, що так добре буде виконана ця точка закону. Я був у інших таборах — всі вони вимагали вживати українську мову. Але всі не дотримувались цих правил: англійська мова була на рівні з українською. Я сам часто вживав англійську мову. Тут інакше й багато краще. Всі дотримувались української мови, навіть тоді, коли не були на оці проводу. Ніхто не говорив по англійському — може декілька слів жартома, або коли бракувало термінології — але це все. Ніхто не сидів над нами і не наказував, що треба говорити виключно по-українському — ми це самі добре знали. Ми, без сумніву, є словні в дотримванні не лише цього, але також свого обов'язку до українського народу. Тут є найкраще українське середовище, яке я досі бачив у таборах.

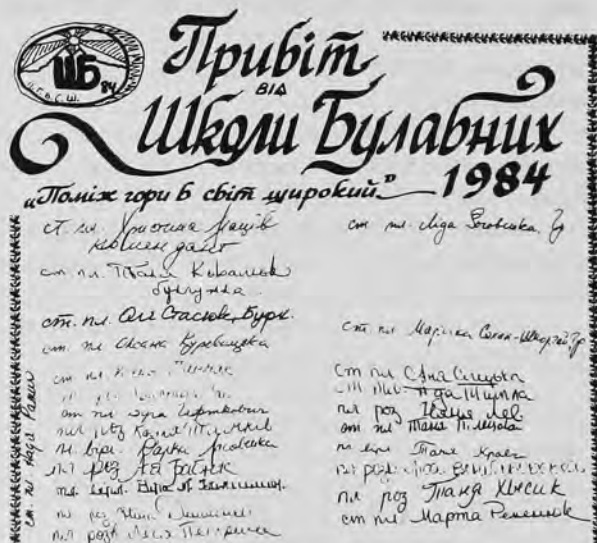
Найважливіше — нас не тягне до англійського. Я знаю сам, що в інших обставинах, хоч я можу говорити по-українськи, не дотримуюся того. Тут, навпаки, мені на думку не спаде говорити по-англійськи — ця мова мені тут цілком непотрібна і небажана. Я не хочу говорити іншою мовою і чогось мені тут легше дотримуватись того. Хоч вишкіл і таборування є цікаві, приємні і корисні для мене, то такі найбільше мене захоплює середовище. Мені жаль, що інші не можуть таке саме створити. Вони можуть, але немає до того розуміння у всіх і відповідного настрою.

Навіть коли забуду всі інструктажі й гуртки, мені залишиться це надзвичайне відчуття, що я жив на "клаптику України".

ст. пл. Мирон Рабій (Ютика)

З одноднівки Лісової Школи 1984 р.

"ЮНАК" ДЯКУЄ ЗА ПРИВІТИ З ТАБОРІВ

Золоті думки про книги

За допомогою книжки кожна письменна людина має право і можливість увійти в царство розуму; найбільшій може приставати з великими філософами і не буде вважатися за несподіваного гостя.

С. Смайк

Книжки мають ту перевагу над людьми, що передусім вони побуджують думки, чого від людей рідко дочекаєшся.

Г. Брандес

НОВА

ПРОФЕСІОНА-

ЛІСТКА

Рік-річно збільшаються кадри ново-кваліфікованих професіоналів, активних членів наших українських організацій, які займатимуть передові місця у суспільному житті країни нашого поселення.

В ряди нових професіоналів міста Вінніпегу ввійшла д-р **МАРТА ШЕПЕРТИЦЬКА**, дочка свідомих й активних в українському суспільному житті п-ва Адріяна і Галі Шепертицьких.

МАРТА, дуже веселої і живої вдачі була відмінною ученицею в початкових та середніх класах державної школи.

В часі студій у Манітобському університеті одержувала високі оцінки в науці та рік-річно була на листі декана, листі відмінних студентів.

Як здібна студентка здобувала різні грамоти призначення та грошові нагороди.

На весні 1979 року, Марта з відзначенням закінчила студії на природничому фалькультеті Манітобського університету, спеціалізуючись у мікробіології, одержала ступінь бакалавра „Bachelor of Science Microbiol”

Продовжуючи далі свої студії у Манітобському університеті знов по чотиріох роках в 1983 році з відзначенням закінчила дентистичні студії, одержуючи диплом доктора дентистики. Як визначну абсолювентку дентистики в доказ призначення за вельми успішну працю прийнято Марту в членство почесного дентистичного товариства „OMICRON KAPPA UPSILON”.

По закінченні своїх студій один рік працювала як дентистка-інтерн в Дитячій лікарні при „Healt Sciences Centre” міста Вінніпегу

Зараз по успішному закінченні практики, вже від місяця липня 1984 р. працює як асистент-професор манітобського університету у містечку Чурчил (Churchil) манітобської провінції.

Як завідувач дентистичного відділу медичного центру матиме нагляд над студентами четвертого року дентистики, які чергуючись, відбуватимуть там одномісячні практичні студії.

Наша професіоналістка доктор **МАРТА ШЕПЕТИЦЬКА** належить до групи активістів національно свідомої молоді. До останніх днів свого перебування в родинному місті Вінніпегу, була провідницею пластового юнацького гуртка, та членом Пластового Проводу Вінніпезької Станиці.

Марта закінчила курси українознавства при Рідній Школі Читальні „ПРОСВІТА” у Вінніпегу, та десяту класу гри на фортепіані Торонтонської Музичної Консерваторії. Ще як студентка університету, була допоміжною інструкторкою українських танків при школі Вінніпезького Королівського Балету „Royal Winnipeg Ballet” та завжди активною членкою студентського хору „ТИРСА” при українській катедральній церкві свв. Володимира і Ольги у Вінніпегу.

Українська громада міста Вінніпегу горда успіхами дотеперішньої праці, висловлює новий професіоналістці д-р **МАРТІ ШЕПЕТИЦЬКІЙ** слова призначення та побажання успіхів і задоволення у професійній праці.

ЩАСТИ БОЖЕ!

Е. Г.

НАШЕ листування

До
Хвальної Редакції Журналів „Юнак” і „Готуйсь”
в **Торонті**

Пересилаю \$30.00 на пресовий фонд журналів разом з подякою за поміщення знімок моєї внучки Христі Гуцуляк з України, яку віддала з Батьками і братом влітку 1984 року.

З привітом
Бабуня з Ванкуверу

Наш Пласт багато нас вчить. У 1914 році він виховував характери молоді, приготувавши її до визвольних змагань. Але часи змінилися. Сьогодні рік 1984. А де наша воля? Значить щось бракувало в тому вихованні. Цей брак ясно виявляється тепер на іміграції у формі численних партій, які сваряться через дрібниці у способі дії.

Створення однієї всеохоплюючої партії чи організації не є розв'язкою для тих сварок. Така всеохоплююча організація не творить єдності. Різні партії й організації були, є і будуть. Спроба створити утопію такої всеохоплюючої організації лише doprowadить до ще більших розколів і до ще більшого здріблення організацій.

Єдина дорога до єдності лежить у співпраці між існуючими партіями й організаціями. Тепер тут на еміграції ця мета першорядного значення. На жаль, ми собі не здаємо з цього справи. Пласт і всі інші молодечі організації мусять включитися в своє виховання для досягнення цієї мети.

В молоді лежить майбутність. Її треба поставити на рівні ноги. Треба подбати, щоб роз'єднання нас, причини, що впливають з рис на-

шої владі, які стояли на нерепоні українській волі від початку цього століття, не передались молоді. А ці риси це брак розуміння, брак комунікації й брак взаємного зацікавлення собою. Співпрацею можна позбутися цих хибних рис. Співпрацю треба виховати у Пласті, в СУМ-і та в інших молодечих організаціях. Мусимо створити потребу взаємин і співжиття між організаціями.

До молоді: вчимося менше зосереджуватися тільки над собою. Ми пластуни є лише одна група українців. Ми хочемо виховатись на службу вільній українській державі, а не щоб створити “пластову державу”. Тобто не вистачає вчитися про пластовий характер і не вистачає займатися тільки іншими пластунами. Це творить тільки закрите пластове гетто.

На жаль, теперішні відносини вказують на те, що інші організації є наші конкуренти, “вороги” і менше вартісні земляки. Це є неправильні поняття. Замість цього вчимося дивитися на них як на рівних співучасників у визвольному змаганні. У Пласті на таборах і на прогулянках та в гуртковій системі ми вчимося, що кожна особа в групі є взаємно залежна від інших осіб в тій групі. Успіх певної акції, яку переводить курінь чи гурток, залежить на співпраці кожного члена. Українська громада є таким великим гуртком. А члени цього гуртка є поодинокі організації і партії. Праця цього гуртка для визволення України. Ми це досягнемо тільки у взаємній, безінтересовній праці. А таку взаємну співпрацю ми почнемо застосовувати тоді, коли наша діяльність і заняття сягатимуть до інших організацій, тобто треба плянувати й переводити спільні заняття, як наприклад, спільні сходини, апелі з нагоди свят і прогулянки час від часу. Наша метода є дуже подібна. І наші турботи молодечі є ті самі.

Різниці лежать тільки в “політичних” поглядах керівників наших організацій. Для нас молодих вони не грають найменшої ролі. Це є старі різниці, які тільки турбують тих, які живуть минулим і тих, які ставлять свою особисту гордість перед потребою України. Ці різниці грали ролю в останніх вісімдесяти роках і тепер вони діють на еміграції. Вони не дозволяють українцям з'єднатися й тим добитись до світового форуму. Ці різниці помагають москалям тримати нас поділеними й в неволі. Їхня стратегія: “Діли і пануй”. Наше старше покоління легко ділиться на тлі цих дрібних і емоційних різниць.

Не дозволяймо, щоб ці різниці грали подібну роль в майбутньому. Ми молоді, ми однакові. Ми маємо однакові зацікавлення й прагнення, незалежно від того хто є наші батьки і яких вони поглядів. Батьки та інші старші хай тратять свій час у старих сварках; старого дерева не пересадиш. А ми молоді пластуни, сумівці, одумівці та члени інших організацій збираємось разом. Переводім разом заняття час від часу. Не треба мати нам тільки одну організацію. Нам треба тільки навчитися співпрацювати. Будьмо добрими пластунами, добрими сумівцями, добрими скрізь і завжди, відносімося до наших ровесників у інших організаціях як до членів своєї організації, як до друзів, бо вони ними є.

Плянуймо спільні співзаняття, тепер, коли ми ще молоді. Коли ще роблячи помилки, можемо з них вчитися без негативних вислідів. Як виростемо, як станемо провідниками, коли настануть важливі часи, тоді буде запізно робити помилки. Співпраця і співжиття між організаціями є важка техніка, яку треба опанувати, якої треба вчитися. Можна це порівняти до вояка, який вчиться стріляти на стрільниці. Йому запізно вчитися штуки стрільання на полі бою.

Робім це заки ми молоді і заки ми гнучкі і заки можемо плекати співжиття. А коли настане час, тоді ми будемо готові. Думаймо про це, коли співаємо:

Боже вислухай благання
нищить недоля наш край
в єдності сила народу
Боже нам єдність подай.

Любомир Хабурський

Книжка кличе до бою... до шляхетного бою з темнотою. Її зброя — вікова мудрість, краса, слава, величні ідеї, вічні правди і наука... як жити.

У нашому житті приходять дні і години, які є важкі і вирішальні. Як добре тоді відчувати, що коло нас є приятелі, духом нам близькі, які кожної хвилини можуть нам дати пораду. Але саме в таких хвилинах люди часто далеко. Не покладайся на них. Тоді маєш інших друзів, товаришів: природу, музику, книжки, які тобі стануть у пригоді. Тому добре завчасу приєднувати з книжками.

Ганс Аренс

ОСІННІЙ ЛИСТОК

Дівоча бурса на вулиці Каштановій була завжди повна радісних щебетів її мешканок. А коли приходили вакації, і всі роз'їжджалися, кожна в свою рідну хату, життя там якби замирало. Та й цього року, коли прийшла пора йти до школи, всі з'їхалися і наново почався радісний період в житті вулиці.

В половині вересня одна з дівчат, — Марта, чогось дуже застудилась і хвороба звалила її з ніг. Кожного дня вона марніла, була шораз більше блідою. Всіх дівчат це дуже непокоїло. Вони заходили, потішали, збавляли, цікавились її здоров'ям, а все таки це нічого не помагало, і вона шораз гірше виглядала.

Минув уже місяць, відколи ця хвороба змогла ту ще так молодую гімназистку. Дівчата питали:

— Що з тобою, Марто? Так не можна!

А вона нічого, тільки тихо казала:

— Я помру, помру в недовгому часі.

Ніхто не знав, що їй справді сталося. Але одного разу вона сказала до своєї найближчої приятельки:

— Подивись, Ганю, отам за вікном росте калина, на якій залишилося ще небагато листків. Коли останній листок опадє, тоді і я, як оцеї листок, опадну з життя.

На другій вулиці жив Богдан, початкующий мистець. Він дуже любив Марту. Йому першому Ганя повторила слова Марти про калину. Богдан, почувши про це сказав:

— Не журись, вона в недовгому часі виздоровіє.

Минуло два тижні й на калині лишився лиш один листок. Тепер кожного ранку, коли Марта пробуджувалась, вона дивилася на цей листок і чекала коли він впаде. Але він не падав, і якби проти всіх правил природи хотів зберегти Мартине життя.

Прийшов початок грудня, а листок ще був на галузці. Марта не могла в таке чудо повірити. Вже сніг надворі, а він тримається куща. Це давало Марті віру в життя, енергію й охоту жити. Вона кожного дня почувала себе краще. Коли вже могла вийти надвір, вийшла, щоб побачити оце чудо — дивний листок зблизка.

Підійшла, подивилася і розсміялася. Листок був зроблений з паперу.

АДАМ СТЕЦЬ

**Учень Курсів Українознавства для
Новоприбулої Молоді з Польщі,
Торонто.**

МОЖНА РОБИТИ ПРИКРАСИ І З ТІСТА

Між різнородними прикрасами на ялинку, що їх пластунки так пильно підготовляють на Різдвяні ярмарки, можна також спробувати робити їх з тіста. Виробивши окремо тулуб, голову й ноги людини, печемо тісто, а відтак прикрашуємо, фарбуючи, уживаючи фантазію.

На тісто треба взяти 4 горнятка муки, 1 горнятко солі, 1 $\frac{1}{4}$ горн. води і дві чайні ложечки муштардового порошку. Всі ці складинки треба вимішати добре пальцями в мисці і як тісто загусне додати ще води так, щоб можна з нього добре виробляти руками, що захочемо. Щоб тісто не висохло, дати його до плястикової торби й зав'язати. Так тримати аж будемо уживати. До виробу малих розміром чоловіків взяти з плястикової торби кусок тіста і виробивши руками кульку, зробити поодинокі частини тіла, як на малюнках. Щоб краще виробити малі частини тіла організму, можна уживати гострого ножа або прибори до манікюру. Частини не можуть бути грубіші, ніж на $\frac{1}{2}$ або $\frac{3}{8}$ інча. Щоб получити тулуб з головою, ногами, руками треба намочити в тому місці водою і тоді зліпити до купи. Тоді дати на бляху до печення. Втиснути кусничок дроту в голову, щоб було за що повісити на ялинку. Пекти на 300 ст. дві-три години, поколовши перед тим у 3-4 місцях (щоб не було нерівне після печення). Пекти, аж буде зовсім сухе, спробувати вилкою, як м'яке, пекти довше. Почекати аж зовсім тісто буде зимне тоді щойно малювати після вподоби, уживаючи фарб темпера. Частину обличчя і руки залишити немальованими у природній красці, якв має спечене тісто. Як фарба висохне, покрити їх для полиску т. зв. "варнішем", який вживається для полиску меблів або прозорим ла-

ком до нігтів. Якщо фарба не має відповідної краски, треба помалювати вдруге і вдруге дати покриття для полиску.

Подаємо для зразка три різні фігурки з тіста.

ВИТАЙ ІСУСЕ

-ДВА ГОЛОСИ-

КОЛЯДА

Moderato

ВИ - ТАЙ І - СУ - СЕ, З МА - РІ - Ї ДІ - ВИ ЗРО - ДЖЕ - НИЙ, ВИ - ТАЙ НАМ БО - ЖЕ

У ЛЮДСЬКИМ ТІ - ЛІ З'ЯВ - ЛЕ - НИЙ!

2. ТИ ДОБРОТОЮ НАД ВСІМИ КРАЩИЙ СИНАМИ,
А МИЛОСЕРДЯ ГРАНИЦЬ НЕ МАЄ НАД НАМИ

І-ша Українська Дивізія УНА на „Новому Соколі“

Ветерани Першої Української Дивізії — УНА спільно з учасниками таборів на Новому Соколі, великою святковою ватрою вшанували героїв всіх українських визвольних змагань — особливо, Українських Стрільців, УПА та героїв битви з большевиками під Бродами, вояків які життя своє віддали за волю України.

Почот, що його очолив поручник Омелян Кульчицький, близько тридцять ветеранів-учасників боїв під Бродами, з вояцьким співом вмащували на призначене місце. На цю святкову ватру з'їхались представники зі станиць УНА — Торонта, Гемільтону, Ст. Кетерінс в Канаді, зі Сіракуз, Рочестеру й Бофало — ЗСА.

Маршуючих ветеранів — вояків, чисельно зібрані гості, привітали голосними оплесками, а учасники таборів, в 210, під наказом коменданта “Дня Пластунa” пл. сен. Ярослава Пришляка привітали, мов сальвою скорострілів трикратним — Слава!.. На струнко, при мовчанці, запалено велуку ватру, сурмач пл. роз. Петро Коритко засурмів жалібне... “Ніч вже йде”.., а комендантка табору юначок ст. пл. Наталка Шпичка в палаючий вогонь, кинула дубовий вінок.

Святкова Велика Ватра на Новому Соколі 1984 р. у пошану членів УДивізії УНА з участю членів Дивізії.

Змістову промову виголосив поручник Ігор Чмола. Дальшу програму виповнили групові співи, деклямації та рецитації, учасників таборів новацтва та юнацтва. Точки програми були короткі, а їх виконання було захоплене — го-

лосово, з правильним наголошенням, з добірною українською мовою. Помітне враження це зробило на усіх присутніх. На вирізнення та призначення щодо виконання хороших точок заступовують учасники всіх таборів. У деклямаціях та рецитації призначення — новакам Ярчків Трасці, Андрієві Літеплу, який також був солістом пісні, а далі юначкам — Яринці Ференцевич і Дорі Хом'як, юнакам — Маркіянові Петрині й Богданові Ємцеві. Програмою провела пл. роз. Дарія Ласовська, бунчужним був ст. пл. Адріян Шепелявий.

Чудова погода, завітчана запашним квітом розмаєного липня. Був настроєвий ласкавий вечір — насичений ароматом спілого винограду, мелом. Червона вогняна велика куля — сонце, ховаючись за обрії, лягало спочити. На смериковий ліс й освічену ясным полум'ям поляну, ліг вечір. А згодом, чорною хусткою, покрити все заворожена нічка...

Заціпеніли руки, зміцніли м'язи, а з повних грудей в піднесенні духа дзвеніла пісня... Так сильно... так могутньо — у всіх! — української дитини — новацтва, української молоді — пластового юнацтва... Слова національного гимну “Ще не вмерла Україна”... промовляли гордо — батько, мати, вояк і старенька бабуса.

Братчик — Славко

ЮНАКИ ВІДГУКНУЛИСЯ У СПРАВІ ЛИСТУВАННЯ

Приємно нам повідомити наших друзів з Бразилії, що на їхній заклик зголошуватися до листування з ними пластунам і пластункам — читачам “Юнака” відгукнулися дві юначки з Джеймсвілл, а це пл. розв. Олесь Бутенко і пл. уч. Софійка Бутенко.

Їм подаємо адресу нашого постійного дописувача з Бразилії — К. Шмұлика. Сподіваємося, що листування буде жваве й цікаве та ко-кисне.

Радіємо, що заклик, поміщений на сторінках “Юнака” не залишився без відгуку.

Але дві зголошені юначки не досить для охочих листуватися у великій країні, якою є Бразилія. Чекаємо на дальші зголошення.

Редакція “Юнака”

Потаборові рефлексії

День Пластуна — дефіляда
табору юначок

Вже давно закінчилися табори на Новому Соколі, а я ходжу по оселі і хоча осінь довкола, але я, ще чую звуки минулого соняшного літа...

Пригадую, спортова площа була наповнена автами, батьками, дітьми — пластунами. Здається, ось під високою сосною, новак плаче і просить щоби мама не залишала його. Мама знає, що за три тижні перебування в таборі її синочок засмакувавши радісне щасливе таборове життя, буде так само плакати, не схотівши їхати додів.

Идучи стежинкою в напрямі табору новачок, чую радісний голос — новачок сестричок. Я, вже в курені, у кожній кімнаті де було царство князівен, балерин, де жили мавки... де ж вони...? що робиться...? що сталося...?...

Иду далі... Дивлюся, й бачу як пані в кухні відпочивають. Вечеря готова... вони, усміхнені ждуть таборовиків! Направо в будинку адміністрації, стоїть довга лінія в черзі на телефонічну розмову, — до хати, до мами, до приятелів... щоб розказати як гарно, як добре, як хочеться бути в таборі...

Ось на ганочку в кімнаті шпиталика також черга. Одні просять у медсестри дозволу купатися, інші, дозволу виїзду на погулянку. Моя стешинка запрошує мене до басейну. — Спокійне плесо води порушують тільки постійні жителі "Нового Сокола", комашки скакунці, лабати великі павуки, а то навіть масюнькі зелені жабки. А кругом заплющивши очі, чути спів пільних сверщиків. Та ворохнув цю чудову симфонію крик граючих у відбиванку хлопців — юнаків. ..., Я маю!! Мій серв! Дев'ять дванадцять .

В таборі новаків на розкішній поляні, — сміх, радість, сонце... Братчик Славко зі своїми улюбленими новачками, на любій розмові... спів ласкоче душу, здається з ними співають розлогі дерева, ліс, а ось і пташка спинила лет, щоб співати разом любу пісню:...

Табір юначок виводить вправи до пісні Володимира Івасюка "Водограй"

Новацтво співає під небеса
Музика лине, музика лине,
музика лине, в наших серцях!!!

Лети наша пісне через ліси
На Україну, на Україну,
на Україну в наші степи...

Идучи далі, зупиняюся на місці, де таборували юнаки. Засумувалась горда брама, яка гострою пірамідою стріляла райдужною веселкою високо в гору. Ось тут, було місце ватер, коли вогонь золотив у темну заворожену нічку лица юнаків та юначок. Справді! божуся, б'юся в груди, повторюючи слова новацької коломийки — "А хто не був у таборі, той щастя не знає! ...Юнацька радість юнацький сміх... юнацьке

Новий Соніл — юнаки при будові ватри на День Пластуна

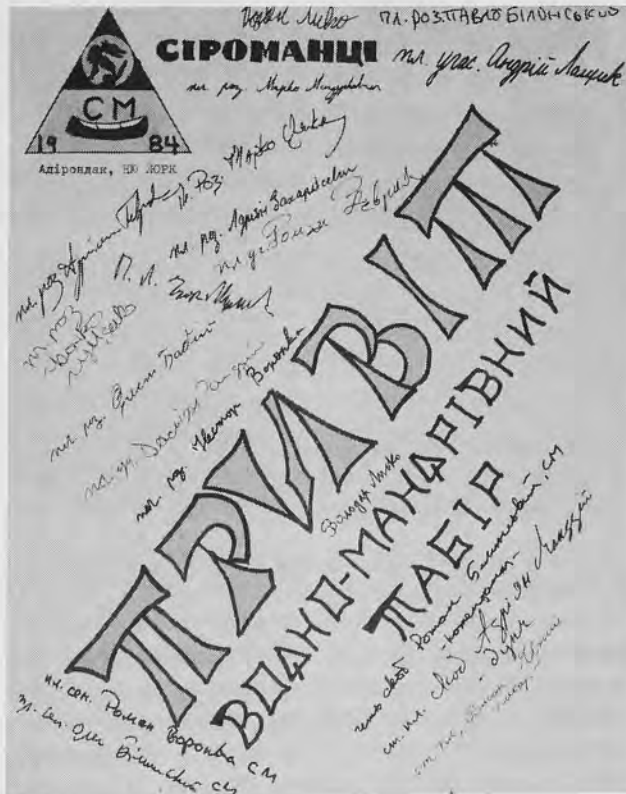
чудове життя і я з ними з моїми юначками у
моєму таборі. Блимають свято-іванськими
зірками електричні світла юначок, ізза обрію
на щоглі високої смереки великою ясною ліх-
тарнею зачепивсь видний по пояс розмріяний
місяць, освітив поляну розлитою гарячою поли-
вою міді, і я сплвівшись вінком теплих рук у
великому колі промовляв співом голосну мо-
литву ... "Ніч вже йде, за верхом
... тут, є справді Бог!...

Три коменданти: третя зліва Наталка Шпічка — комендан-
тна табору юначок, другий зправа — ст. пл. Роман Поліщун
— комендант табору юнаків, перший зправа — братчин
Славно — комендант табору нованів. На ліво від Н. Шпічки
— пл. сен. Христя Новч — Крайова Комендантна Пластунок
в ЗСА.

Занімів табір... роз'їхались друзі такі сердечні —
любі... позникали шатра... не тзвонить телефон...
вже немає нікого... але, пройдіться стежками, і
ви на слідах, що оживають дорогим вічним
спомином, — про чудовий вимріяний табір,
який пролетів променями теплою усміхненого
літнього сонця на нашому чудовому "Новому
Соколі!"

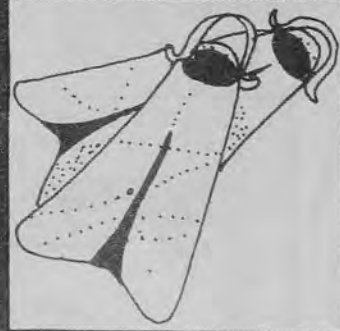
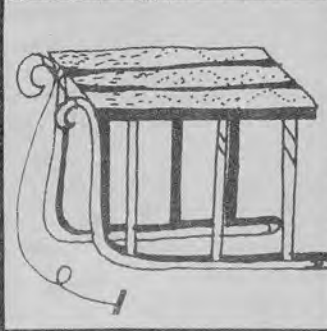
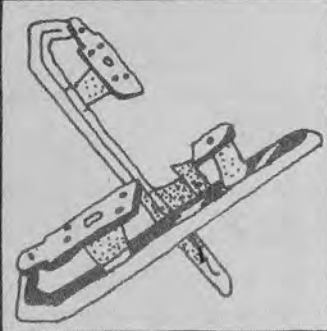
ст. пл. Наталка Шпічка — комендантка табору
юначок „Зоряне намисто"

СТОРІНКА РОЗВАГИ

ТУТ ЩОСЬ НЕ ДО ЛАДУ

До кожного із чотирьох нижчеподаних образків вкрався один, який не підходить чимсь до інших трьох. Чи можете знайти різницю поміж образками? В чому ж та різниця?..

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА",

(до 25 жовтня 1984)

Австралія:

пл. сен. Анна Овчаренко, (Вендорі) \$ 5.00

ЗСА:

пл. сен. Михайло Белендюк (Аппер Монтлер) 100.00

пл. сен. Ярослав Пришляк (Бафало) 100.00

Провід спортивно-виховного табору
на "Вовчій Тропі" 50.00

Нанада:

Евгенія Гумницька (Вінніпег) 30.00

Мирося Барановська (Торонто) 5.00

Замість квітів на могили

бл. п.

МАРІЇ і проф. АНДРІЯ БОЙНОВИЧІВ

які відійшли у вічність у жовтні ц. р.

склали

датки на пресовий фонд "Юнака":

д-р Любомир Билів з родиною 100.00

Стефа і Юрій Миськові (Чикаго) 60.00

Андрій і Марія Вовчуни з родиною, (Монровил) 25.00

Разом: \$ 185.00

Гроші переслав син Ростислав, (Пітсбург, ЗСА)

Разом: \$ 475.00

ПРИВІТ ІЗ ТАБОРУ УПН'ІВ

Marziale

ВО ВИФЛЕЄМІ

КОЛЯДА

1. ВО ВИ-ФЛЕ-Є-МІ НИ-НІ НО-ВИ-НА ПРЕ-ЧИ-СТА ДІ-ВА

ЗРО-ДИ-ЛА СИ-НА. ВЯ-СЛАХ ПО-ВИ-ТИЙ МЕ-ЖИ БИ-ДЛЯ-ТИ

СПО-ЧИВ НА СІ-НІ БОГ НЕ-ОБ-НЯ-ТИЙ.

2. ВЖЕ ХЕРУВИМИ СЛАВУ СПІВАЮТЬ,
АНГЕЛЬСЬКІ ХОРИ ПАНА ВІТАЮТЬ,
ПАСТИР УБОГИЙ НЕСЕ ЩО МОЖЕ,
ЩОБ ОБДАРИТИ ДИТЯТКО БОЖЕ.

3. ГЛЯНЬ ОКОМ ЩИРИМ, О БОЖИЙ СИНУ
НА НАШУ ЗЕМЛЮ, НА УКРАЇНУ!
ЗІШЛИ ЙІ З НЕБА ДАР ПРЕВЕЛИКИЙ
ЩОБ ТЯ СЛАВИТИ ВО ВІЧНІ ВІКИ.

Хто з Вас подорожує

• літаком • кораблем • поїздом • автобусом

у Канаді чи поза Канадою

повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради

в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива

виписки

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario

Tel.: EM 8-4235

ЄДИНА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST COMPANY LTD

2271 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1P1

TEL. (416) 763-2291 — 766-3342

приймає вклади і ощадності, платить найвищі відсотки, уділяє особисті і мортгеджові позики, приймає і реєструє пенсійні плани і на нові дома (PPSP і PGOSP).

Полагоджує всі банкові операції —
приймає домашні рахунки (телефони, електрика і т.п.)
Завідує спадками і довіреннями (траст)

Управитель: М. Витюк

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Центрاليا: 295 College St., Toronto, Ont. M5T 1S2

Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ: 3635 Cawthra Road (біля Української
Католицької Церкви)

Tel.: 272-0468

Відділ: 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario

Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання пома-
гати членам в економічних справах порадами і фінансово.

Наша справа — служити членам!

Друкарня КИЇВ

виконує

всякі
друкарські
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — TEL. 537-5572
2466 Dundas St. W., Toronto, Ont. Canada M6P 1W9

Праця і ощадність забезпечать

Вашу майбутність!

Пластунки і Пластунки,

учні свято-миколайських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВИЙ СПІЛКІ.

Спілка приміщується в будинку

Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK MAGAZINE

2199 Bloor St. W., Toronto, Ont., M6S 1N2 Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна \$2.00

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечора
Середа	9:00 — 1:00 по полудні
Четвер	4:30 — 9:00 вечора
П'ятниця	4:30 — 9:00 вечора
Субота	9:00 — 1:00 по полудні

Щадить, позичає та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку", —
наше Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
ків та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

ISURANCE:
2184-C Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303